

Herman Bang

Les Quatre Diables

Excentrisk Novelle

Indholdsfortegnelse

Kolofon

Kapitel I

Kapitel II

Kapitel III

Kapitel IV

Kapitel V

Kapitel VI

Kapitel VII

Kapitel VIII

Kapitel IX

I

Regissørens Klokke lød. Langsomt kom Publikum på Plads, mens Trampen på Galleriet, Snakken i Parkettet, Appelsindrenge Råb overdøvede Musikken — og endelig også de sløve Folk i Logerne kom til Ro og ventede.

Det var Numret: *Les quatre Diables*. Man så det på det udspændte Net.

Fritz og Adolphe løb i Artisternes Gang ud af Garderoben; råbende, med de grå Kåber slaskende om deres Ben, løb de hen gennem Gangen og bankede på hos Aimée og Louise.

De to Søstre ventede, febrilske de også, i de hvide, lange Silkekåber, som indhyllede dem helt — mens Duennaen, med en Kapothat på skævv, uafsladelig råbte i Diskanten og løb forfjamsket rundt med Pudder, Armsminke og knust Harpiks til Hænderne.

— Kom, råbte Adolphe: det er Tid.

Men alle løb de rundt om hinanden endnu et Øjeblik, modløst, grebne af Feberen, der tager alle Artister, når de føler Trikot'et om deres Ben.

Duennaen skreg højest.

Kun Aimée rakte roligt Armene frem af de lange Ærmer, hen mod Fritz. Og hastigt, uden at se på hende og uden at tale, førte han mekanisk en Pudderkvast op og ned ad de fremstrakte Arme — som han plejede.

— Kom, råbte Adolphe igen.

De gik alle ud med hinanden i Hånden og ventede.

De stillede sig op ved Indgangen, og de hørte der inde fra de første Strofer af "Kærlighedsvalsen", til hvilken de arbejdede.

*Amour, amour,
oh, bel oiseau,*

*chante, chante,
chante toujours.*

Fritz og Adolphe kastede deres Kåber på Jorden, så de stod skinnende i den rosa Dragt, et Rosa, så blegt, at det næsten var hvidt. Som nøgne — hver en Muskel sås — virkede deres Kroppe.

Musikken blev ved at lyde.

I Stalden var der ganske tomt og stille. Et Par Hestepassere havde uforstyrret Bøsserne nede til Undersøgelse, og de stod og løftede mistænksomt på det meget tunge Kobber.

Indgangsstrofen lød: "de fire Djæвле" gik ind på Manegen. De hørte Bifaldsklappene som et utydeligt Brus, og de skelnede ingen Ansigter. Det var, som alle Fibre i deres Kroppe allerede vibrerede af Anspændelse.

Så løste Adolphe og Fritz rask Louises og Aimées vide Kåber, der faldt ned på Sandet, og Søstrene stod der under hundrede Kikkerters Ild, nøgne i deres sorte Trikots, som to Negerinder med hvide Ansigter.

De svang sig alle op i Nettet, og de klatrede op, en hvid, en sort, en hvid, en sort, som fire hidsige Dyr, mens alle Kikkerter fulgte dem.

De nåede Trapezerne, og de begyndte at arbejde. De syntes at flyve mellem de raslende Gynger, hvis Messingstænger lyste. De favnede hinanden, de fangede hinanden, de æggede hinanden ved Skrig; det var, som de hvide og sorte Kroppe elskovsfuldt knyttedes sammen og løstes, knyttedes og løstes i en æggende Nøgenhed. Mens Kærlighedsvalsen lød med sin søvnig smægtende Rytme, og Kvindernes Hår, når de fløj gennem Luften, udslået, faldt flagrende ned om den sorte Blottelse — som en Atlaskeskåbe.

De standsede ikke. Nu arbejdede de over hinanden, Adolphe og Louise øverst.

Op imod dem lød Bifaldet som en forvirret Mumlen, mens Artisterne i deres Loge (hvor Duennaen stadig var forrest, hed, bestandig med den rosenbesatte Kapothat på skævv, klappende for med de bare, kladskende Hænder) fulgte "Djævlene" i Kikkerter, studerende Fiffene i deres Dragter, hvis Forvovenhed i Artistverdenen var berømt:

— *Mais oui*, deres Høfter er nøgne ...

— Fiffet er, at man ser Lænderne, råbte de i Artistlogen i Munden på hinanden.

Den trivelige Forriderske i "Ridderspillet fra det sekstende Århundrede", Mlle. Rosa, lagde Kikkerten tungt fra sig.

— Nej, hun har intet Korset, sagde hun, svedig i sit eget drøje Panser.

De blev ved at arbejde. Det elektriske Lys skiftede blåt og gult, mens de fo'r gennem Luften. Fritz skreg op: hængende i Benene fangede han Aimée i sine Arme.

Så hvilte de, siddende i samme Trapez, ved Siden af hinanden.

Over sig hørte de Louises og Adolphes Råb. Aimée talte med hivende Bryst om Louises Arbejde:

— *Voyez donc, voyez*, råbte hun.

Louise blev fanget af Adolphes Ben.

Men Fritz svarede hende ikke. Han stirrede kun, mens han mekanisk blev ved at aftørre sine Hænder i det lille, ophængte Klæde, ned mod Logebræmmen, der strakte sig lys og urolig under dem som den lystfarvede Rand af et bevæget Bed. Og pludselig tav også Aimée, stirrende frem i samme Retning som han, indtil Fritz sagde, som rev han sig løs:

— Det er os, og hun vågnede i et Sæt.

De tørrede atter deres Hænder i Klædet, og de kastede sig ned, så de hang i Armene, som for at prøve deres Musklers Kraft. Så satte de atter op. Sjælen boede i deres Øjne, hvormed de målte Trapez'ernes Afstand.

På én Gang skreg de begge:

— *Du courage*.